

[Herluf Rasmussen.]

ved blandet benyttelse af ejendommen kun kan fradrage renterne af de lån, der falder inden for denne lånegrænse. Denne sondring mellem privat og erhvervsmæssig gæld i ejendomme har gjort det uomgængeligt også at gennemføre sondringen over for gæld, der ikke er lyst i fast ejendom. Der- ved kommer vort forslag til at omfatte noget mere end boligområdet, idet det indebærer, at private renter ikke kan trækkes fra. Renten skal altså behandles på linje med almindelige driftsudgifter.

Det er min overbevisning, at en bestemmelse herom vil have en betydelig dæmpende virkning på økonomien. Fra et blad, som har tilknytning til et æret medlem i det høje ting, skal jeg tillade mig at bringe et citat, som ord til andet falder sammen med vore synspunkter i dette spørgsmål — jeg beder om tilladelse til et citat. Det hedder i Demokraten for den 29. april 1963:

„I øvrigt er den høje rente jo i alle tilfælde udtryk for en forøgelse af produktionsomkostningerne, ikke blot for vore skibsværfter, men i almindelighed. Når den er så høj, har det to årsager. Den ene er den svimlende fortjeneste, pengeinstitutterne beregner sig, og den anden, at efterspørgslen er større end udbuddet.“

Så må jeg måske personlig tilføje, at det er heller ikke uden betydning, at man netop ved salg på afbetaling, hvor rentesatser på indtil 15-20 pct. er almindelige, kan reklamere med, at renterne er fradragsberettigede på selvangivelsen, for det er jo sådan, at de meget ublu afbetalingsrenter kun opnås, fordi køberen trøster sig med, at renterne kan fratrækkes i skatten.

Vort ændringsforslag vil have en absolut dæmpende virkning på renten i det hele taget, og det er jo rentenedsættelse, vi alle sammen er enige om at stræbe henimod.

Jeg er til fulde klar over de administrative vanskeligheder, der i visse tilfælde kan opstå ved afgørelsen af, om et lån er privat eller erhvervsmæssigt, hvorimod gæld ved køb sjældent vil give anledning til proble-

mer. Ved lånoptagning vil det hovedsagelig dreje sig om regnskabsførende erhvervsdrivende, hvor låneprovenuets anvendelse kan følges i regnskaberne. Man skal endvidere tage med i betragtning, at det i tvivlstilfælde vil dreje sig om relativt små beløb. Det er jo renter, der er tale om, og ikke hovedstolen, og der skal derfor ikke anlægges en alt for småtskåren praksis.

Til slut vil jeg anføre, at vort ændringsforslag, bortset fra vort almene syn på rentefoden, kun tager sigte på en- og tofamilieshuse og sommerhuse. Forslaget forudsætter, at landbrugsboliger, embedsboliger, boliger i større erhvervsjendomme i det hele taget behandles efter de hidtidige regler. Men der kan være grund til at overveje rent administrativt, om ikke en forhøjelse af de skønsmæssige boligværdier i disse tilfælde ville være nødvendig.

Hvad endelig de fredede ejendomme angår, må vi anse det for rigtigst, at kompensationsspørgsmålet holdes helt uden for skattelovgivningen, således at eventuel kompensation gøres til genstand for kontant afregning mellem kulturministeriet og de fredningsramte.

Det er min faste overbevisning, at alene en nyordning efter de af os optrukne retningslinjer formår at ophæve de uligheder, som Fællesorganisationen af almenyttige danske Boligselskaber så rigtigt har givet udtryk for.

For at resumere vor stilling til de foreliggende ændringsforslag vil det altså være således, at vi, ubeskedent måske, går ind for ændringsforslag nr. 1 — det er vort eget — ændringsforslag nr. 2, der er stillet af et mindretal, kan vi ikke tiltræde; ændringsforslag nr. 3, der i hovedsagen drejer sig om, at man vil have et mindsteløb på 300 kr. ind i paragraffen, skal vi ikke have noget imod. Ændringsforslag nr. 4 vedrørende de fredede ejendomme vil vi derimod stemme imod.

Mose Hansen: Beskatningen af boligværdien i egen ejendom er jo et spørgsmål, som